

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Ivstitia Et Ivre ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

Dvb. 1. Quid gula, & quale peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72459)

cibus, qui in simplici affectu & bonis desideriis consistunt: hi enim sufficiunt ad virtutem comparandam, & suo modo exercendam. sic pauper potest comparare virtutem magnificentia, etiam si illi materia ad opus externum necessaria desit.

Resp. 2.

Respondeo Secundò, Etiam posse recuperari efficacibus actibus, non quibus velit conseruare integritatem; sed quibus velit in posterum absti-

nere ab omni actu, quo posset violari integritas, si esset. Virtus enim virginitatis non aliter conseruat integritatem carnis, quam cauendo omnia quae illam possent laedere. quare cum eadem omnia, etiam amissa integritate, caueri possint, potest habere omnes actus quos antè habebat. Non tamen dicitur *virginitas*, quia hoc nomen connotat integritatem.

CAPVT III.

De Gula, Ebrietate, & Luxuria.

Habet Dubitationes 15.

Hæc vitia virtutibus superiore capite expositis opponuntur; gula abstinentiæ, ebrietas sobrietati, luxuria castitati.

id est, plus quàm natura requirat: qui modus est frequentissimus.

DUBITATIO I.

Quid gula, & quale peccatum.

D. Thomas q. 148.

Circa ipsam *sumptionem* potest esse excessus vel ratione *modi*; vt si quis voraciter comedat, cibos non mansos deuorando, sicut canes, & leones, hoc significat *ardenter*.

Vel ratione *temporis*, debitum tempus præueniendo, vel etiam sæpius quàm deceat comedendo. quod indicat *præpropere*.

Differunt autem hæc inordinationes specie, secundum D. Thomam, vnde etiam diuersæ in diuersis reperiuntur: alij enim solum peccant in pretiositate ciborum; quia nihil illis sapit, nisi peregrinum & sumptuosum: alij in qualitate, & palati teneritudine: alij in quantitate: alij in voracitate: alij in crebritate sumendi: alij in pluribus horum: alij in paucioribus. Expressit hos quinque modos D. Gregorius loco cit. his verbis: *Quinque modis nos gula vitium tenet: aliquando namque indigentia tempora præuenit: aliquando lautiores cibos querit: aliquando que sumenda sunt, accuratius preparari appetit: aliquando in ipsa quantitate sumendi, mensuram refectionis excedit: aliquando in ipso actu immensi desiderij aliquis peccat.*

3
Discrimen
illorum
modorum.

Hoc nomen dupliciter accipitur. Primò, Generaliùs, vt etiam comprehendat inordinationem, quæ contingit in potu: & hoc modo diuiditur à quibusdam in *comessationem* & *ebrietatem*, tamquam in species; quarum meminit Apostolus ad Romanos 13. *Non in comessationibus & ebrietatibus.* puto tamen, *comessationem* ibi amplius inuoluere; *noip* enim (qua voce ibi vitur Apostolus) significat lasciuam computationem cum impuro cantu, aliisque temulentis dictis & factis; vt ex scholiis Photij, Theophylacti, & alij Auctoribus Græcis constat. hoc apud Latinos vocatur *comessatio*, non tam à comedendo, quàm à *καμω* *εν*, quod est computationi lasciuæ deditum esse.

Comessatio.

Secundò, Strictè, vt opponitur virtuti *abstinentiæ* strictè acceptæ: & hoc modo sicut abstinentia est virtus, quæ facit nos moderatè appetere & vti cibo, & potu nos inebriante, ita *gula* est vitium in appetitione & vsu delectationis cibi & potus debitum modum, id est, præscriptum rationis, excedens.

Petes, Vtrum his modis omnes gulæ species contineantur, videntur enim esse aliqua alia: nam qui comedit carnes tempore veito, peccat peccato gulæ; similiter qui comedit ante Communionem, & tamen nullo horum modorum peccat. Idem videtur de illo, qui loco indebito, v. g. in templo, vel in foro comedit. Item qui cibis noxiis vitur. Denique qui carne humana, vel carbonibus, aliisque cibis execrandis delectatur.

4
Obiecto.
An omnes
species con
tineantur.

Hoc autem fieri potest quinque modis, vt pulchrè ostendit D. Thomas art. 4. ex D. Gregorio lib. 30. *Moralium* c. 27. qui hoc versiculo continentur, *Præpropere, laute, nimis, ardentè, studiosè.* nam excessus spectari potest vel circa ipsum cibum, qui huic homini non congruit, vel circa illius *sumptionem*. circa cibum, vel ratione *substantiæ*, vel *qualitatis*, vel *quantitatis*.

2
Quinque
modis exce
ssatur.

Ratione *substantiæ* est excessus, cum appetuntur cibi pretiosiores, quàm conueniat statui; vt si Religiosus contempnis aliis cibis, nolit comedere nisi perdicis, phasianos, ficculas. hoc insinuatur per *laute*.

Ratione *qualitatis*; vt cum in condimentis & studio preparandi est excessus: vt si nolit comedere, nisi multo saccharo, vel succis variis sit conditum. hoc indicat *studiosè*.

Ratione *quantitatis*; cum nimium comeditur,

Respondeo, Illas solas esse gulæ species, quæ constituuntur per circumstantias inducentes diuersas inordinationes, oppositas virtuti abstinentiæ. tales autem videntur esse solum quinque supradictæ, quia inordinatio, quam inducunt, non repugnat propriè alteri virtuti quàm abstinentiæ. Circumstantiæ verò, quæ inducunt inordinationem repugnantem alteri virtuti, non constituunt speciem gulæ, sed alterius vitij, ad quod illa inordinatio per se pertinet. v. g. ex eo quod cibus sit noxius, non constituitur species gulæ; quia nocere naturæ suæ non est cõtra virtutem abstinentiæ, sed contra charitatem sui. vnde in vsu talis cibi non est alia inordinatio propria gulæ, quàm quod cibus nimis ardentè appetatur, ita vt ex eius affectu homo velit nocere valetudini. Itaque in casibus propositis non constituitur distincta species gulæ, sed inordinatio gulæ, quæ in illis reperitur, pertinet

Resp.
Quæ dicitur
propriè
vitiij alicuius
species.

rinet ad aliquem ex modis prædictis; etsi in quibusdam, alterius speciei malitia sit coniuncta.

Itaque in primo casu est species gulæ, quatenus comeditur præpropere, seu quia conueniens tempus vrendi tali cibo præuenitur. Caietanus respondens Martino refert ad primum modum, vbi cibus ratione substantiæ non congruit homini: sed hic reuera congruit ratione substantiæ, sed solum ratione temporis non congruit; sicuti cum debitu tempus præuenitur.

In secundo similiter præuenitur tempus conueniens. vel dicitur, potius esse peccatum sacrilegij quam gulæ; quia non tam peccat tunc comedendo, quam volendo post cibum communicare.

In tertio casu, cum in loco incongruo, si id fiat affectu gulæ, vt quia non potest differre donec venerit domum, reducitur ad præpropere, vel nimis ardentem. Circumstantia autem loci illius non constituit speciem propriam gulæ, quia non inducit inordinationem contra abtinentiam, sed contra religionem vel modestiam.

De quarto, cum quis cibo notabiliter noxiu vti-tur, iam dictum est.

In quinto non tam est vitium gulæ humanum, quam feritas belluina, praua consuetudine contracta, vel affectio morbida, aut belluina natura constitutio. Ex his ferè soluas multas minutias, quas contra istos quinque modos obiicit Martinus.

Vtrum verò ista inordinationes sint species vltimæ, vt vult Caietanus; an alias sub se habeant, vt contendit Martinus, parui est momenti, & nihil facit ad negotium morale.

6 Quod ad alteram partem dubitationis attinet, Quale peccatum sit gula; Dicendum est esse peccatum mortiferum, si quis in illa delectatione vltimum finem constituat. Hoc autem fieri potest tripliciter. Primò, Expressè, vt cum quis expressè, seu in actu signato illam voluptatem summam esse bonum iudicat; sicut olim Epicurei. Secundò, Implicitè; cum id quidem expressè non iudicat, tamen erga illam sic afficitur, vt paratus sit propter illam omnia humana & diuina lura violare. Tales sunt multi hoc tempore hæreseos ministri, qui sanam doctrinam & Religionem propter ventrem adulterant, cauponantes verbum Dei: de qualibus dicit Apostolus ad Philipp. 3. *Quorum Deus venter est.* Tertio, Interpretatiuè; vt cum quis affectu gulæ paratus est non quidem quoduis, sed aliquod peccatum mortiferum admittere. hic enim etsi minùs perfecte & proprie ponat vltimum finem in voluptate ciborum, quam secundus, qui omnia ad illam refert; tamen aliquo modo id conuincitur facere: nam hoc ipso, quo mortiferè peccat, Deum propter voluptatem deserit, & hanc illi suo facto præponit: vnde etiam de talibus dicitur, *Quorum Deus venter est.* Sed de hoc plura 1. 2. quaest. 1. art. 5.

7 Perro tertius iste modus in multis casibus locum habet. Primò, Quando propter gulæ voluptates furatur, vel iniquos contractus facit. Secundò, Cum omittit id, ad quod ex præcepto diuino tenebatur; vt si non soluat creditoribus, vt opiparè victitet. Tertio, Quando violat ieiunia Ecclesiæ, vescendo carnibus, vel sapiùs comedendo. Quarto, Quando ex gula grauem noxam infert valetudini, id aduertens, vel saltem suspicans euenturum. Si nocumentum non sit graue, erit solum

peccatum veniale. Quintò, Si cum scandalo proximi vnde Apostolus 1. Cor. 8. *Si esca scandalizet fratrem meum, non manducabo carnes in æternum, pro fratrem meum scandalizet.* Sextò, Quando probabiliter timetur aliquod peccatum mortiferum, ex quantitate vel qualitate cibi sumpti committendum: vt si experiëntia nosset te inde ad turpia solere concitari & consentire. Si tamen omnino putares te satis firmum ad resistendum, & solius gulæ affectu vesceris, non esset mortiferum. Imò quando quis ex certo genere cibi aut potus putat se nocturnam pollutionem passurum, non peccat mortiferè, si non eo fine vtiatur, nec sit ei periculum consensus in delectationem, vt post Nauarum & alios docet Toletus de 7. peccatis mortalibus cap. 60. Sed de hoc infra dub. 14.

Septimò, Si quis vesceretur carnibus humanis. Verum quia hoc habet peculiarem difficultatem, instituemus de eo alteram dubitationem.

Numeratur etiam gula inter peccata capitalia, quia ex hoc vitio, tamquam radice, multa alia velut rami pullulant, quæ gulæ filiæ appellantur. Cibum enim & potus, circa quæ gula versatur, duplici ex causa trahunt affectum hominis, & maximi æstimantur. Primò, Per se; quatenus sunt media necessaria conseruandæ vitæ, quæ homini præ ceteris rebus est chara. Secundò, Ratione voluptatis, quæ quia est quedam felicitatis proprietas, etiam maxime appetitur. Hinc fit, vt horum causa homines plurima & facere & pati soleant, adeò vt totus ferè labor humanæ vitæ ad cibum & potum referatur, iuxta illud Ecclesiastæ 6. *Omnis labor hominis in ore eius.*

D. Gregorius lib. 31. quinque gulæ filias recenset; quarum ratio sic accipi potest. Gula consistit in eo, quòd immoderato vsu cibi & potus superflua delectatio quærat. Ergo ea vitia inter filias gulæ numeranda sunt, quæ ex tali immodico vsu nascuntur. Porrò ex immodico vsu cibi & potus & superflua delectatione coniuncta, primum in intellectu nascitur *hebetudo mentis*; idque tum ratione vaporum, quibus cerebrum oppletur: tum quia affectus & imaginatio est tota in ollis & patinis, nec de aliis mentem cogitare sinit. Deinde in appetitu nascitur *ineptalæritia*, & alij motus animi, qui ad hanc referuntur. Cum enim mens hebetata non percipit altiora, & in voluptate illa magnum bonum imaginatur, exultat animus, tamquam partem quandam felicitatis in cibo & potu adeptus, & exteriùs per risum & alia signa lætitiæ se effundit. Tertio, In ore parit *stultiloquium* & *scurrilitatem*. *Stultiloquium*, quia ratio, cibi & potus suffusa vaporibus, & voluptati intenta, non considerat quid dicat, sed facillè quidquid videtur iucundum effutit. *Scurrilitatem*, quia inepta lætitia excitar ad indecora vel turpia agenda vel dicenda, risus mouendi causâ. Denique in corpore parit *immunditiam*; tum quia ex saturitate nascuntur vitia carnis; tum quia gula sæpè parit vomitus, & alias superfluum fœdas excretiones. Vide D. Thomam q. 148. art. 6. Nec obstat quòd idem art. 5. dicat ista vitia oriri ex gula secundum rationem finis, cum potius videantur nasci ex ea secundum rationem causæ efficientis: quia etiam si ista vitia per se non fiant propter gulam tamquam propter finem; ac proinde neque vt media, neque vt electiones mediorem ex ipsa sequantur; tamen eorum acceptatio & permissio, ex affectu

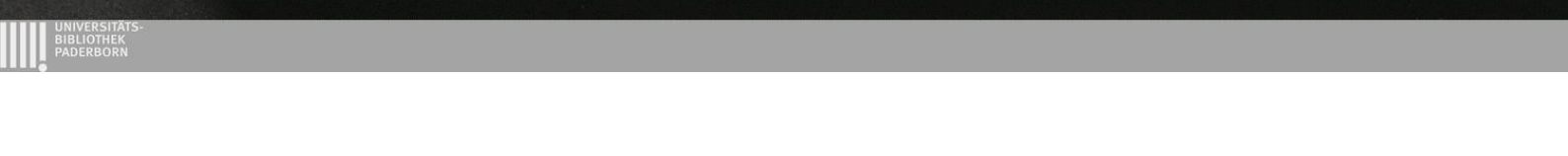
5 Quomodo in prædictis casibus sit species gula.

6 Quale peccatum sit gula.

Potest tripliciter finis vltimus poni in delectatione gula.

7 Varij casus in quibus gula est peccatum mortiferu.

Quomodo nascuntur secundum rationem finis.

fecta gula sequitur: nam ex affectu voluptatis gula fit, ut quis paratus sit illa vitia in se permittere, eaque acceptare, ut recte explicat Caietanus.

DUBITATIO II.

Vtrum aliquando licitum sit vesci carne humana.

Resp. & Dico Primo, Extragrauissimam necessitatem vesci carne humana, est peccatum mortiferum. Ita passim DD. qui hoc attingunt. Caiet. q. 148. a. 2. ad 2. Victoria relect. de Temperantia. n. 5. Nauar. c. 23. n. 121. Valentia disp. 9. q. 1. puncto 1. Toletus de Peccatis mortal. c. 60. & alij.

Probant id aliqui ex sententia illa Domini, Genes. 9. *Omne quod mouetur & uiuit, erit uobis in escam. Quasi olera uirentia tradidi uobis omnia, excepto quod carnem cum sanguine non comedetis.* nisi enim hic prohiberetur vltus carnis humanae, id quod sequitur, non recte cohereret: *Sanguinem enim animarum uestrarum requiram de manu cunctarum bestiarum, & de manu hominis: de manu uiri & fratris eius requiram animam hominis. Quicumque effuderit sanguinem humanum super terram, fundetur sanguis illius.* Ita locum illum intelligunt Lyranus & Burgensis. Sed verius est, loco illo prohiberi non esum carnis alicuius coctae, sed etiam sanguinis, non solum humani, sed etiam pecorini, sicut prohibitum postea fuit Leuit. 7. & 17. & Actor. 15. Vnde Caietanus putat non prioribus, sed sequentibus verbis, *sanguinem enim*, &c. vltum carnis humanae prohiberi. Et sane ex illis potest vltumque colligi: (etsi non putem, Scripturam eò spectare) si enim per se licitum esset humana carne vesci, etiam fas esset viam occidere: quidquid enim in cibum concessum est, licitum est occidere & preparare. Vnde Petro Actor. 10. dicebatur, *occide & manduca*: at nullo modo licitum occidere viuam, ergo nec mortuam comedere.

Secundo, Alimentum debet esse ignobilius alio, secundum rectum ordinem, ut ex inferiore gradu ad superiorem euehatur, plantae enim aluntur ex succo terrae, animalia ex plantis: perfectiora & robustiora animalia, ex speciebus animalium debiliorum & imperfectiorum: homo ex plantarum & animalium genere. Quod si aliquando animalia hominem deuorent, id ex peccato est: ergo similiter est contra naturae ordinem, si homo vescatur carne humana.

Tertio, Confunderetur magna ex parte distinctio corporum in resurrectione. Nam plurimae particulae quae alijs corporibus resurgentibus deberentur, miscerentur in corpore Anthropophagi. Vnde fieret ut non esset illa perfecta idèntitas inter corpus quod resurgit & quod concidit, quae alioquin esse deberet, cum multae particulae non possent suis corporibus restitui, sed aliunde deberent suppleri.

Quarto, Quia omnes gentes, apud quas aliquid ciuilitatis fuit, *ἀνθρωποφάγισ* rem extremam barbariae & feritatis semper censuerunt, ut colligitur ex Homero & Virgilio de Cyclopius, & Aristotele lib. 7. Ethic. cap. 5.

Denique est contra naturalem pietatem corporibus defunctorum debitam, quibus impendendum est officium sepulturae.

Sed difficultas est, Vtrum saltem in extrema necessitate id fieri possit.

Dico Secundo, Vtraque pars est probabilis: Affirmans tamen videtur omnino verior. Negantem tenet Victoria n. 6. & probat multis rationibus. Affirmans placet Caietano q. 148. art. 2. ad 2. Martini. Eandem insinuat Martinus q. 2. de gula, & Nauarrus supra. Eandem docet Abulensis in 4. Reg. c. 6. & Toletus, de Peccatis mortalib. c. 60. mihi que probatur praeter altera. Primo, Quia licitum est causa morbi uti carne humana in medicamentis, ut vsus receptus declarat in mumia, quae nihil est aliud quam caro corporis humani, cum pretiosius vnguentis sepulti: cur non etiam in extrema necessitate famis, quae morbi maxime est instar, licitum sit uti non condita?

Secundo, Licitum est haurire sanguinem humanum ex vena adolescentis detractum, causa conciliandi vigoris corpori senili, & senectutis prorogandae: vnde quidam Medici (inter quos Martinius Ficinus, li. de sanitate tuenda) hoc tamquam singulare remedium ad istum finem praescribunt; etsi forte in ratione medica decipiantur: cur non etiam ob similem causam liceret uti carne humana, si ars medica praescriberet?

Tertio, Quia caro mortua est res inferior, & licitum est eam exponere feris & auibus dilaniandam, quando viui ob crimina sunt commeriti: cur eo casu non possit homo ex ea fumere, extrema urgente fame? cessat enim hinc ratio iniuriae, & aliunde succurrit extrema necessitati.

Quarto, In extrema necessitate Iudaei potuissent vesci carne immunda, v. g. suilla, equina, coruina, (ut docet Victoria supra, num. 10.) quod tamen extra illam fuisset nefas; ergo etiam hinc extrema necessitas excusabit.

Dices Primo, Ergo licebit etiam hominem eo sine occidere. Secundo, Si barbari compellant, licebit vesci. Tertio, Cur in obsidione Ierosolymitana non sunt vsi, ubi erant tot corpora mortuorum? Cur tam horribile visum quod mater comederit filium? ut refert Iosephus lib. 7. de bello Iudaico cap. 8. Denique si tunc fas est uti, ergo quisque tenetur; quia tenemur omni modo vitam conseruare.

Ad Primum Respondeo, negando consequentiam, quia homo non est destinatus homini in cibum, sicut cetera animalia. Vnde etsi medicamenti causa sit opus carne vel adipe humano, non tamen idcirco licitum occidere, nisi alias sit meritis mortem, & executio debito modo fiat.

Ad Secundum: Negatur; quia illa compulsio fieret in odium nostri moris, & illius virtutis, per quam ab huiusmodi extra necessitatem abstinemus. Simili modo si cogere vesci idolothytis, non liceret obsequi.

Ad Tertium: In illa obsidione non sunt vsi nisi paucissimi; quia reputabant huiusmodi cadauera maxime immunda. Deinde quia res videtur belluina, & natura abhorret ob insolentiam, & anticipatas opiniones. Factum illius mulieris visum valde horribile, non quia cadauer hominis per se mortui comederat, sed quia oblita maternae pietatis, proprium filium, ut comederet, occiderat, & tripla iam medium deuorauerat.

Ad Vltimum: Neganda consequentia; non enim tenemur omni modo licito vitam conseruare, sed possumus illam negligere vel exponere, quando honesta ratio suppetit; ut bene docet Victoria d. relect. de Temper. n. 9. ratio est, quia boni viri conseruante.

R r r 3 tuis

9
Extra necessitatem.

11
Obsidio-
nes.

Resp.
Ad 11

Ad 2.

Ad 3.

12

Ad 4.

Non tenemur quomodo modo visum conseruante.

10
An in extrema necessitate.